

Anna Ničová se narodila ve Veletinách v roce 1945, v současnosti žije v rodinném domě v Podolí nedaleko města Uherské Hradiště. Její život nebyl jednoduchý, s útrapami se setkala i rodina jejího manžela během 2. sv. války.

Tady je mlýn vedle, můj muž pocházel z toho mlýn, jak mu ho zabavili, tak zůstali tak bez všecného a ten mlýn pořizovali, protože mojého manžel tatínek zemřel a měl 27 roků, on mlel za války a někdo to požaloval a oni ty mlynáře ve Veletinách prostě tady Podolí zabavili a dali do Mauthausenu a tam je prostě popravili.

Esterka: Při naší návštěvě vzpomínala na dětství prožité v 50. letech minulého století.

No a přišlo co jsme nečekali a s bolestí jsme to přijímali, protože nám ty políčka sebrali, my jsme měli spolem 5 ha moja rodina a měli jsme ty dvě krávy a dva ty koníky a prasátka, hodně králíků a drůbeže, měli jsme se prostě dobře.

Přišli, otevřeli chlév, sebrali nám koně aj krávy a vlašovičky letály, jak splašené neměly much, neměly nikoho, měly prostě prázdné chlévy. Babička a dědeček, tatínek, maminka nastalo jim takové období, kdy jenom plakali a byli z toho špatní, to nebylo jen to, že nám sebrali pole a tady ty zvířátka, sebrali nám aj takové ty nářadí, kde prostě tatínek, když hrabal seno, tak to byla taková hrabačka, nevím jak se to jmenovala, seno to hrabalo, takové různé to měli taťka, takové různé zlepšováky, takové různé přístroje.

Martin: Paní Anička také povídala o okupaci v roce 1968, kdy jí pod okny domu jezdily sovětské tanky.

Maminka skoro ráno přišla a povídá, přišla za námi do ložnice a povídá obsadili nás Rusáci, pojdte se podívat.

My jsme z domu viděli jak prostě, na tu silnicu, jak ty auta jezdili, říkali, to jelo jedno auto za druhým. Prostě to byly mračna aut, celé dopoledne prostě jelo auto jedno za druhým. Tak jsme říkali, pojdme se podívat, tam kde jsem bydlela, tak jsme šli k hlavní silnici podívat, jak oni stáli. Tož jsme stáli a dívali jsme a to jsme nesměli ani zdvihnout ruku. Prostě jak je takové kolo a v tom kole byl ten Rusák a prostě měl ten samopal a nebo něco takového a on tak s tím prostě dělal. A my jsme, kdo zdvihl ruku, že by byl prostě tak prostě okamžitě střílali. Postřílali několik lidí ve městech, tak my jsme byli informování a už jsme se báli.

Viktor: Po roce 1989 se manžel paní Ničové stal starostou obce Podolí a prosadil se o výstavbu místního kostela.

Ho zvolili, dělal tady starostu v Podolí, po dvě roční období, ne po dvě volební období dělal starostu. jenomže potom jako takové tak propuklo, že začali kostely nové stavět v Prakšicích, Sušej Lozi a to byli všechno tam ti starostové lidovečtí takže prostě můj muž také chtěl, abychom v Podolí jsme měli také kostelíček.

Martin, Ester: Základní kámen kostelíka posvětil 21. 5. 1995 papež Jan Pavel II. při své kanonizační návštěvě v Olomouci. Kaple Svatého Ducha v Podolí se začala stavět v roce 1999 a byla dokončena v roce 2006.

